

C/2024/5240

2.9.2024

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2024 r. – WS/EUIPO

(Sprawa T-349/24)

(C/2024/5240)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WS (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO o oddaleniu wniosków skarżącego złożonych na podstawie rozporządzenia UE o ochronie danych⁽¹⁾, zawartych w pismach z dnia 1.2.2024 R. – Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, a także z dnia 16.2.2024 R. – do dyrektora wykonawczego EUIPO, a mianowicie:
 - o odmówieniu skarżącemu prawa dostępu do danych w celu uzyskania kopii odpowiednich danych i rejestrów w przypadku zmienionych danych (w tym przywrócenia zmienionych danych), zgodnie z art. 17 rozporządzenia UE o ochronie danych;
 - o odmówieniu skarżącemu prawa do ograniczenia przetwarzania, zgodnie z art. 20 rozporządzenia UE o ochronie danych;
 - o odmówieniu skarżącemu prawa do wniesienia sprzeciwu, zgodnie z art. 23 rozporządzenia UE o ochronie danych; oraz
 - o oddaleniu wniosku skarżącego o poinformowanie skarżącego i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD) o naruszeniu ochrony danych, zgodnie z art. 34 i 35 rozporządzenia UE o ochronie danych;
- o obciążeniu EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi jeden zarzut.

W swoim zarzucie skarżący podnosi, że EUIPO uchybiło ciążącemu na nim obowiązkowi zastosowania się do art. 4 ust. 2, art. 14 ust. 1, 2, 3 i 4, art. 17 ust. 1 i 3, art. 20, 23, 33, art. 34 ust. 1 i art. 35 ust. 1 rozporządzenia UE o ochronie danych.

Skarżący wspiera swoje stanowisko w szczególności podnosząc, że EUIPO w ogóle nie odpowiedziało na jego dwa pisma do EIOD – z dnia 1.2.2024 R., a także do dyrektora wykonawczego EUIPO – z dnia 16.2.2024 R., ani nawet nie potwierdziło ich odbioru, podczas gdy jednocześnie EUIPO pozostawało w kontakcie z EIOD, próbując w oczywisty sposób zatrzymać EIOD poza sprawą, błędnie stwierdzając, że naruszenie zgłoszonych danych jest już przedmiotem dwóch toczących się spraw sądowych.

Skarżący utrzymuje, że nie odpowiadając w ogóle na dwa pisma skarżącego z dnia 1.2.2024 R. i z dnia 16.2.2024 R., EUIPO naruszyło ciążące na nim obowiązki: na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia UE o ochronie danych – wykazania zgodności z art. 4 ust. 1 rozporządzenia UE o ochronie danych, na podstawie art. 14 ust. 1 rozporządzenia UE o ochronie danych – dostarczenia odpowiednich informacji, na podstawie art. 14 ust. 2 rozporządzenia UE o ochronie danych – ułatwienia osobie wykonania praw przysługujących jej na mocy art. 17–24 rozporządzenia UE o ochronie danych, na podstawie art. 14 ust. 3 i art. 14 ust. 4 rozporządzenia UE o ochronie danych – przedstawienia informacji na temat podjętych środków oraz powodów, dla których nie podjęto działań, na podstawie art. 33 rozporządzenia UE o ochronie danych – zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzania, na podstawie art. 34 rozporządzenia UE o ochronie danych – zawiadomienia EIOD o naruszeniu ochrony danych osobowych, na podstawie art. 35 rozporządzenia UE o ochronie danych – powiadomienia osoby, której dane dotyczą, o naruszeniu ochrony danych osobowych, a także naruszyło prawa skarżącego (dochodzone na podstawie tych pism): na podstawie art. 17 rozporządzenia UE o ochronie danych – dostępu do danych osobowych, na podstawie art. 20 rozporządzenia UE o ochronie danych – ograniczenia przetwarzania danych, oraz na podstawie art. 23 rozporządzenia UE o ochronie danych – sprzeciwienia się przetwarzaniu danych osobowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).